

[Formanden]

Det er en førstebehandling, og jeg har tænkt mig at foreslå udvalgsbehandling; derfor er de næste to de allersidste korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg er nødt til at gentage over for skatteministeren, at jeg betragter det som et fantastisk spillfægteri og et utilladeligt juristeri på den ene side at påstå, at en ændring af skatte- og afgiftslovgivningen, der reelt reducerer skatteværdien af visse rentefradrag fra 50 til 30 pct., er fuldt medholdeligt i forhold til skattereformen, mens nødvendige ændringer i virksomhedsordningsbegrebet, som vil være konsekvensen af en gennemførelse af denne tankegang – hvis den overhovedet skal virke bare nogenlunde rimeligt i forholdet mellem lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende – ville være et brud på skattereformen. Den argumentation nægter jeg simpelt hen at anerkende.

(Kort bemærkning).

Lenger (SF):

Jeg vil blot sige, at den argumentation jo også kunne bruges, hvis det nu var en 50 pct.s afgift, der var tale om.

Grunden til, at jeg gik på talerstolen, var imidlertid, at jeg gerne ville sige tak til ministeren for det svar, jeg fik, for hermed har vi jo fået bekræftet, at det ikke blot er en god forretning at fastsætte sin forskudsregistrering for lavt – man får 1½ års skatterabat på renterne – men med indgrebet, som kommer her, vil der også være erhvervsgrupper – og der er selvfølgelig flere erhvervsgrupper end den, jeg talte om lige før – som ud over det kan få ekstra 20 pct.s gevinst på ikke at forskudsregistrere korrekt. Og de grupper, der har mulighed for at indgive en for lav forskudsregistrering, er i hvert fald ikke lønmodtagere, men primært selvstændige erhvervsdrivende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene under punkterne 3 og 4 henvises til skatte- og afgiftsudvalget, at lovforslaget under punkt 5 henvises til retsudvalget, og at lovforslaget under punkt 6 henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 9:

Forslag til lov om uddannelsesopsparing.
Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 7/10 86).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 8 og 9 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 11:

Forslag til lov om ændring af lov om boligsparekontrakter. (Fremme af opsparing til boligformål).

Af boligministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 7/10 86).

9) Første behandling af lovforslag nr. L 7:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Konsekvenser af forslag til uddannelsesopsparing og boligsparekontrakter).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-gel).

(Fremsat 7/10 86).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Det kan være fornuftigt at spare op til boligformål, det kan også være fornuftigt at spare op til uddannelse, ligesom det vel i øvrigt er fornuftigt at spare op, hvis man ønsker sig et eller andet. Socialdemokratiet vil da heller ikke afvise, at det i visse sammenhænge kan være fornuftigt at præmiere den, der sparer op til et givet formål. Det, der er

[Lissa Mathiasen]

hovedproblemet i denne lovpakke, er skatteministerens forslag. Præmiering må tilfalde og må kun tilfalde dem, der har kontoen og sparer op, men i de foreliggende forslag er der en dobbelt præmiering, når forældre eller bedsteforældre sparer op til børn og børnebørn, ja, det er vel egentlig med skatteministerens forslag nærmere en firdobbelt præmiering, der sker. De slipper for beskatning af renterne, de slipper for formueskatten, de slipper for at betale arveafgift, og barnet modtager præmieringen. En præmiering kan som sagt i visse tilfælde være fornuftig og rimelig, hvis de unge har mulighed for selv at spare op, men vi finder det helt urimeligt at give andre præmiering, og specielt finder vi det helt urimeligt at åbne for skattearbitrage.

At forslagene samlet har social slagside til fordel for de mere velstillede, det såkaldte Overdanmark, kan vel ikke undre med de ting, som regeringen med hjælp af de radikale indtil nu har gennemført, og som den samlede kartoffelpakke jo også er et klart udtryk for. Sagen vedrørende disse forslag er jo, at de mange familier, regeringen har klemt økonomisk, ikke har en chance for at deltage i dette præmieringskapløb, tværtimod er det netop dem, der ofte vil være i en situation, hvor de nødvendigvis må optage et afgiftsbelagt lån eller købe på stempelafgiftspligtig og afgiftsbelagt afbetaling, hvis køleskabet, bilen el.lign. går i stykker. Men for dem, der har råd, lægges der nu fra skatteministerens side op til nye muligheder for skattetænkning, for dem, der har muligheder for det, vil det betyde flytning af penge fra én konto til en anden for at opnå en bedre forrentning og for at slippe for at betale skatten på statens bekostning.

Jeg synes, det er berettiget at stille det spørgsmål, også på baggrund af bemærkningerne til forslaget, om denne manøvre overhovedet vil have nogen opsparings effekt.

Jeg skal dog til slut komme med en anelse ros, det fortjener skatteministeren. Der er *noget* fornuftigt i forslaget, nemlig ligestillingen mellem plejeforældre og adoptivforældre.

Agnete Laustsen (KF):

Hvis vi i forbindelse med drøftelsen af alle denne dags lovforslag fortsat skal bevæge os i grønsagerens verden, må vi vel med disse

forslag flytte os fra kartoflerne til gulerødderne. Gulerødder er jo et kendt middel til at få i første række dyr til at foretage sig et eller andet, og de er også præmien, når det lykkes. Tilsvarende kan økonomiske gulerødder være en belønning og en tilskyndelse til befolkningen til at ændre adfærd, og vel at mærke ændre adfærd frivilligt, for det er jo det, der skiller regeringen fra Socialdemokratiet, at vi fra borgerlig side, fra konservativ side, ønsker at inspirere befolkningen til uden tvang at lægge deres forbrug og investeringer om, fordi det i praksis viser sig, at det kan betale sig at præstere en opsparing fremfor at optage lån.

Vi har med erhvervslivets voksende investeringer set, at det er lykkedes for regeringen at få denne del af samfundet til at reagere positivt på de ændrede økonomiske forhold med lavinflation og lavrente. På samme måde er det nødvendigt at få befolkningen i øvrigt til at indse, at de økonomiske forhold her i landet har ændret sig væsentligt, og at dette i forbindelse med skattereformen gør det rentabelt at præstere en egenopsparing, før man engagerer sig i større udgiftkrævende foretagender. Investeringer i bolig og uddannelse er for de konservative noget meget væsentligt, og også på denne baggrund må de to præmieringsforslag for opsparing til disse formål ses.

Forslaget om boligopsparing er jo en udbygning og en forbedring af en allerede gældende lov, nemlig loven om boligsparekontrakter. Der skal ydes en 4 pct.s skattefri præmie for hensættelser i flere år, end det hidtil har været gældende, og for større beløb, end vi hidtil har kendt det, ligesom aldersgrænsen for ret til at tegne kontrakt skal nedsættes. Der skal efter forslaget nu kunne tegnes kontrakt lige fra det 15. år, før var det 18. Løbetiden skal forlænges fra maksimum 5 år til 10 år, og beløbets størrelse øges fra maksimum 6.000 til 10.000 kr. årligt.

Yderligere er det værd at mærke sig, at indskud, som forældre foretager for et barn, ikke berører den ret, de har til afgiftsfrit at forære barnet gaver op til 8.000 kr. årligt. Det er noget meget væsentligt, synes jeg. Det er også skattemæssigt værd at bemærke, at indskud, som foretages af forældre, bedsteforældre, plejeforældre, som også blev nævnt her i dag, til fordel for et barn, indgår i barnets formue, og at skattepligtige renter alene

[Agnete Laustsen]

medregnes i barnets indkomst. Den er vel ret typisk beskeden, så det vil sige, at der kun i mindre omfang bliver tale om beskatning.

Lad mig så, også på baggrund af fru Lissa Mathiasens bemærkninger, yderligere sige, at der ikke er tale om, at den gode indskudsgiver får skattefradrag for de hensatte beløb, så der bliver efter min opfattelse ikke tale om nogen som helst form for skattetækning.

For så vidt angår uddannelsesopsparingen er der tale om at indføre en tilsvarende ordning på dette område, dvs. 4 pct.s præmiering af opsparing til henholdsvis børns og egen uddannelse.

For så vidt angår opsparingen til børns uddannelse, som både forældre, bedsteforældre og plejeforældre m.fl. kan foretage, vil jeg lægge vægt på, at undervisningsministeren udtrykkeligt betoner, at ordningen skal holdes uden for Statens Uddannelsesstøtte. Det må altså aldrig være sådan, at man risikerer at blive udsat for et såkaldt samspilsproblem, at man bliver straffet for privat at have sparet, ved at uddannelsesstøtten som konsekvens nedskæres. Jeg er glad for, at ministeren betoner dette.

Forslaget definerer i øvrigt, hvad der skal forstås ved uddannelse, når det gælder henholdsvis børns og egen uddannelse, og det er klart, at der skal og bør være en forskel. Mens indskud til børns uddannelse – og det gælder børn indtil 18 år – skal vedrøre uddannelser, der falder inden for Statens Uddannelsesstøtte og herudover f.eks. også landbrugs- og lærlinguddannelser, hvis de varer mindst ét år, så udformes reglerne for egen uddannelse bredere, og det finder jeg rimeligt og naturligt. Det stemmer i øvrigt også med 10 punkts programmet for voksenundervisning, at f.eks. også højskoleophold og kurser i henhold til lov om efteruddannelse skal være omfattet, og jeg finder det helt fortrinligt, at unge, der f.eks. har erhvervsarbejde et stykke tid, før de påbegynder uddannelse, samtidig kan spare op til denne uddannelse, og vel at mærke også bliver præmieret for det.

Jeg skal i øvrigt ikke gå i detaljer med de forskellige økonomiske grænser, som foreslås, kun sige, at der årlig kan hensættes op til 6.000 kr. i en periode af højst 10 år, så der er altså tale om ganske væsentlige beløb til dette formål.

Selv Socialdemokratiet er vel interesseret i, at vore unge får så god en opvækst og uddannelse som muligt, og det er disse forslag medvirkende til ved at motivere såvel de unge selv som deres familie til at spare op til dette gode formål. Vi anbefaler dem derfor varmt fra konservativ side.

Fogh Rasmussen (V):

Disse forslag er jo en del af den samlede pakke til fremme af opsparingen og dæmpning af gældsstiftelsen, og derfor har jeg ikke mange bemærkninger at føje til det, jeg sagde under behandlingen af de forrige punkter.

For så vidt angår forslaget til lov om ændring af loven om boligsparekontrakter er der jo en klar sammenhæng med de ændringer af boligfinansieringen, som boligministeren har fremsat forslag om. Dels betyder de ændrede finansieringsregler, der er foreslået, at afdragsbyrden for køberen af et hus bliver større i starten, dels betyder den afgift på forbrugslån, som der er stillet forslag om, at det bliver dyrere at låne til den del af købsprisen, der ligger ud over de 80 pct., der kan belånes med realkreditlån.

Dette forslag om forbedring af reglerne for boligopsparing betyder, at de unge, der står over for at skulle købe et hus, kan sige til sig selv: det bliver nu en smule dyrere i starten at købe eget hus, medmindre vi præsterer en større egenopsparing. Hvis vi kan komme med en større kontant udbetaling og dermed nedbringe gældsbyrden i huset, kan vi også undslippe den øgede byrde, som der ellers med reglerne er lagt op til. Derfor er der den sammenhæng i pakken, at med de forbedrede regler om boligsparekontrakter er der samtidig skabt et tilbud til unge mennesker om at skaffe sig en større opsparing, inden man køber eget hus, og derved slippe billigere, end de ellers kunne have gjort det. Vi kan derfor støtte dette lovforslag.

Så er der stillet forslag om bedre regler for opsparing til uddannelsesformål. Det er et ønske, vi i mange år har haft i Venstre, at der skulle være bedre muligheder for at spare op til uddannelsesformål. Vi tror, der er rigtig mange, som gerne vil spare op til egen uddannelse, og mange familiemedlemmer, der gerne vil spare op til unges uddannelse i det hele taget. Dette stærke ønske, som vi har fornemmet rundt omkring, kan nu tilgodeses

[Fogh Rasmussen]

med dette forslag om regler for en uddannelsesopsparing, en præmieret uddannelsesopsparing.

Så siger fru Lissa Mathiasen, at alle disse forslag om præmiering af opsparing bare betyder, at de mennesker, der har råd til det, flytter opsparingen fra én konto over til en anden. Jeg ved nu ikke, i hvilket omfang det vil blive tilfældet, men skulle man antage, at det blev tilfældet i et vist omfang, ville det i hvert fald indebære, at opsparingen nu blev flyttet over til nogle stærkt formålsbestemte og bundne konti, hvorfra det ikke var muligt at frigøre dem til privat forbrug, og derved ville et sigte, som ligger i pakken, alligevel blive tilgodeset.

Fru Lissa Mathiasen siger endelig, at i disse 2 forslag om uddannelsesopsparing og boligsparekontrakter sammenholdt med skatteministerens forslag ligger der en firdobbelt præmiering af privat opsparing. Ja, det er der ingen grund til at se væk fra at der gør, men det er faktisk også meningen. Meningen er, at der her holdes en gulerod frem, som skal anspore til en større privat opsparing og dermed til en dæmpning af forbruget. Det er sigtet med pakken, derfor er der ingen grund til at skjule, at det netop er fordelene ved den.

Ruth Olsen (SF):

SF er da enig i, at opsparingen bør øges, og vi har vores forslag til, hvordan det skal gøres. Vi mener, det skal ske dér, hvor værdierne skabes, altså via ØD, sådan at ejendomsretten til formuerne bliver demokratisk. Men selv i den aktuelle situation og på de nuværende præmisser ville vores bekymring over, at den almindelige opsparing er faldet i de senere år, have fået os til at undersøge nærmere, hvorfor den er faldet og i hvilke grupper, for at kunne sætte meget mere målbevidst ind.

Disse opsparingsforslag forekommer fuldstændig uigennemtænkte, bureaukratiserende og meget asociale. Det er noget i retning af, at de, der har i forvejen, de skal mere gives, mens de, der ikke har noget, skal snydes endnu en gang, og det tidspunkt, da der skal øses statspenge ud, kommer tidligst om 3 år. Det er, når denne regering selvfølgelig er gået af og har overladt til andre at rage de kastanier ud af ilden. Det er jo bare at skub-

be problemet lidt ud i fremtiden for at klare nogle skær her og nu.

Når almindelige folk ikke mere sparer op i så høj grad som før, kunne det jo tænkes, at det var, fordi de efterhånden har lært at tænke lige så kortsigtet, som politikere gør generelt, og fordi man ikke ved, hvordan verden ser ud om et par år. Alting er måske lavet om, det har de vist også en vis erfaring for. Og så er det jo stadig væk sådan, at præmien for gældsætning er højere end præmien for opsparing, for rentefradragsretten er der jo stadig væk, selv om det af den foregående debat kunne se ud, som om den var blevet afskaffet; den er i hvert fald fuldstændig intakt, hvad angår ejerboliger.

I loven om uddannelsesopsparing står der, at undervisningsministeren fastsætter, til hvilke uddannelser man kan spare op med de 4 pct.s statsbonus. Det vil sige, at der er uddannelser, der ikke præmieres, og så er det, jeg spørger mig selv: ja men hvordan vil man sikre, at folk bliver ordentlig informeret om det? Er det bankerne, der skal gøre det? Og hvordan kan folk overhovedet vide, når de begynder på en sådan opsparing, f.eks. når barnet er 8 år, for at der kan være penge, når barnet bliver 18 år, om den unge vil vælge en uddannelse, som der er bonus på, og hvem skal i givet fald vurdere og skønne i tvivlstilfælde? Det vil jeg i hvert fald godt have noget at vide om, om ikke før så i udvalget.

Boligsparekontrakterne har jo ikke hidtil haft den store interesse, for har man masser af penge at rokere rundt med, findes der nok så givtige steder at anbringe dem, og dette lovforslags gulerodsduser er ikke for dem, der ikke har noget at spare op af. Men det kan da godt være, at der findes en mellemgruppe, som er i stand til at flytte lidt rundt med deres penge fra en konto til denne særlige konto, og det gælder selvfølgelig især for de forældre, der kan spare skat ved at flytte nogle penge over til børnene, som i de fleste tilfælde ikke vil komme til at betale skat af dem. Og selv om det kun er renterne, forældrene så slipper for skatten af, er det slet ikke små beløb, det på den måde vil komme til at koste statskassen i manglende skatteindbetaling, også fordi man på den måde kan komme uden om loven om afgift på arv og gave. Derfor kan vi ikke støtte disse forslag.

Aase Olesen (RV):

Jeg skal blot ganske kort sige, at vi kan støtte de lovforslag, der foreligger her, forslag om oprettelse af en uddannelsesopsparingskonto og forslag til en forbedring af de allerede eksisterende boligsparekontrakter. Vi betragter forslagene som en logisk konsekvens af de øvrige dele af den samlede pakke, der skal fremme opsparing, og jeg synes, det er værd at notere sig, at vi her ikke har at gøre med forslag, der bygger på den gulerod, der hedder fradrag. Det er vist første gang, når man laver noget af den slags, man alene går den anden vej og præmierer selve opsparing.

Det andet, jeg vil fremhæve ved ordningen, er, at man her ikke risikerer at løbe ind i et samspilsproblem, altså at man ikke kan risikere at få reduceret retten til at få SU, fordi man har en sådan opsparing. Det ville være det samme som at snyde folk, og det synes jeg det er vigtigt at fremhæve at man har undgået her.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg var en lille smule forundret over at høre fru Aase Olesens ordførertale, for har jeg forstået hende rigtigt, har hun da været meget begejstret for, at man som følge af skattereformen fik fjernet nogle af fiduserne: børneopsparing, selv pensionering, forsikringsfradrag osv. Det, der sker nu, er, at man indfører det igen, man kalder det bare noget andet. Man indfører nye fiduser, og jeg kan ikke forstå, at Det Radikale Venstre kan støtte det, når man nu har lagt så meget vægt på, at vi fik de andre væk.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Det, hr. Thoft kalder skattefiduser, har jo i al overvejende grad været en spekulation i fradrag, og det, jeg sagde, var lige præcis: det er rart at se, at der her er nogle forslag, der ikke handler om fradrag. Alle tidligere forslag af den slags er gået ud på, at folk kunne slippe osv. Her drejer det sig om at præmiere en opsparing, og derfor siger jeg, at det falder fuldstændig i tråd med de øvrige forslag i pakken. Man vil gøre det dyrere at låne og mere fordelagtigt at spare op. Hr.

Thoft må da gerne komme med forslag om, hvordan det ellers skulle have været gjort, men vi accepterer i hvert tilfælde ikke noget med fradrag eller med mulighed for at flytte rundt på pengene.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Som fru Aase Olesen ved, har SF netop fremlagt et alternativ til løsning af problemet med valutabalancen med opnåelse af præcis den samme virkning som regeringens. Jeg påstår endda, at den er endnu større, men det vil udvalgsarbejdet jo vise.

Fru Aase Olesen siger, at vi har fået løst problemerne med fradrag, men hun skal da være opmærksom på, at der også er skattefiduser forbundet med disse 2 forslag om boligopsparing og uddannelsesopsparing, for det er jo sådan – som også vores ordfører, fru Ruth Olsen, sagde – at man flytter en formue, hvoraf renteindtægten er skattepligtig hos forældrene, over til børnene, hvor renteindtægten ikke bliver skattepligtig på grund af personfradraget. Hvis ikke fru Aase Olesen kalder det fradragsfidus og skattefidus, ved jeg ikke, hvad det er. Der er netop tale om en omflytning, og denne omflytning begunstiger dem, der har mulighed for at flytte rundt på pengene, nemlig velhavergrupperne.

Arne Bjerregaard (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan gå ind for forslagene, som de foreligger, og jeg skulle hilse fra Centrum-Demokraterne og sige, at de kan gøre det samme. Så skal jeg i øvrigt undlade at bemærke de sjove måder, man kan anvende dem på.

Ove Jensen (FP):

Det er en mærkelig slingrekurs, denne regering har ført vedrørende opsparing. Først straffer man pensionsopsparerne med et beløb af størrelsesordenen 18-20 mia kr. om året. Dernæst vil man nu præmiere uddannelsesopsparing og boligopsparing med et lille beløb. Man må vel nærmest få det indtryk, at regeringen er fuldstændig rådvild med hensyn til, hvad den skal gøre.

Vi har drøftet disse forslag i vores folketingsgruppe i dag, og jeg kan sige, at der var ikke den store begejstring for dem – for at

[Ove Jensen]

sige det mildt. Men under hensyntagen til, at man ved alle de andre forslag tager godt for sig af retterne i form af øgede afgifter, kan man vel sige, at forslaget her kan mildne luften lidt for de klippede får, og jeg vil tro, at endemålet bliver, at Fremskridtspartiet stemmer for disse forslag.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Der har ikke været stillet spørgsmål, og derfor skal jeg ikke forlænge debatten meget, blot sige tak for den overvejende positive modtagelse og så sige til den socialdemokratiske ordfører, at når Socialdemokratiet i årevis har ment, det var godt at have en boligopsparring, kan det vel ikke være så galt at have en ordening som den, vi her foreslår.

Boligministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal takke ordførerne for den meget positive modtagelse. Det gælder ikke fru Ruth Olsen fra SF. Men jeg er glad for, at det er en sådan bredde, der står bag disse lovforslag, der, som rigtigt anført af fru Aase Olesen, er en logisk følge af det efterfølgende forslag om at stille større krav til egenopsparring i forbindelse med anskaffelse af ejerbolig. Men skulle der i øvrigt være problemer vedrørende beregningsmetoder – fru Ruth Olsen taler om, at man nu skal til at præmiere gældsætning i forbindelse med ejerboligen med et begrænset rentefradrag – er jeg villig til at se på det spørgsmål under udvalgsarbejdet. Jeg har meget svært ved at se sammenhængen mellem det, der er tale om her, en boligopsparring med 4 pct.s rentetilæg, og så en rentefradragsordning for ejerboligen.

Lissa Mathiasen (S):

Som det også blev sagt i mit første indlæg, er det primært den skattebegunstigelse, den præmiering, der ligger i dette, som vi mener er utilfredsstillende. Det næste er – men jeg mener egentlig, at det burde kunne drøftes under udvalgsarbejdet – en række spørgsmål netop om nogle af de muligheder, der her gives undervisningsministeren for at fastsætte regler om, hvilke uddannelser der medfører præmiering, og de mange andre ting, der indtil videre står åbne. Hvad sker der efter det 10. år? Og jeg kunne blive ved med at stille spørgsmål. Jeg mener rent faktisk, at der i disse forslag ligger en bunke uhensigts-

mæssige virkninger, som gør, at de simpelt hen kort og godt er ubrugelige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter. (Særlige vilkår for lån til ejerboliger m.v.).

Af boligministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 7/10 86).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 11 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 12:

Forslag til lov om lån mod pant i fast ejendom for ikke-realkreditinstitutter.

Af industriministeren (Nils Wilhjelm).

(Fremsat 7/10 86).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Bakholt (S):

Regeringen har proklameret, at formålet med disse forslag er at modvirke lånefinansieret forbrug og tilskynde til en øget opsparring. Den slags overskrifter kan vi godt være enige i. Vi har ved adskillige lejligheder sagt, at der er behov for indgreb, der begrænser det lånefinansierede forbrug. Der er også behov for en større opsparring i samfundet, og det har vi også stillet forslag om fra Socialdemokratiets side. Vores engagement igennem mange år for at få en skattereform er